

Sejmovi. Dne 7. marcija pri sv. Petru pod sv. gorami, v Ratanji vesi in v Ljutomeru. Dne 8. marcija na Pilštanju. Dne 10. marcija v Kapeli, v Dolu, v Strassu, v Kostrivnici in pri sv. Juriju pod Tabrom. Dne 11. marcija pri sv. Magdaleni v Marib. predmestju.

Dopisi.

Od sv. Lovrenca na kor. žel. (Vesela. Sitnobe.) Naše kmečko bralno društvo je dne 20. pr. m. kaj veselo zborovalo pri g. Pernatu. Zbralo se je bilo toliko ljudi, da so bili vsi prostori kar natlačeni. Res, lepše bi našim nasprotnikom ne bili mogli pokazati, kako malo nas je vse njih strastno in strankarsko postopanje prestrašilo. Navzoči niso bili le prvi in najveljavniši možje iz okolice, temveč bilo je tudi lepo število gostov in med njimi tudi taki, katerim se je že milostno uklanjala prva in najvišja glava naših zopernikov. — Hvala toraj vam vrli gostje iz Ruš, hvala vam, krepki možje iz prerrojene Ribnice in Vuhreda, ki ste s svojo predrago nam navzočnostjo veličastno povzdignili slovesnost veselega večera! Bog daj, da bi se vzajemnost in bratovska ljubezen med obstoječimi bralnimi društvi ob severnem pobočju Pohorja, ki se je ta večer tako lepo pokazala, prav utrdila, okrepila in oživila! Potem se smemo nadjati, da bodo naša društva obrodila mnogo zlahtnega sadu. Ona bodo budila narod, da pride do zavednosti in se v omiki povzdigne; tako nam bodo prisijali milejši dnevi, naš rod pridobil si bo povsod veljavo in spoštovanje in ne bode več klečepaljavil pred tistimi, ki sicer med nami in od nas živé, pa nas vendar na vse moč sovražijo ter nas in naš jezik zaničujejo. Vspored veselice vršil se je v najlepšem redu. Imeli smo srečo tudi mi oddaljeni od mesta slišati slovečo vojaško godbo domačega našega pešpolka. Č. g. K. iz Vuhreda nam je v lepi domači jedrnatih besedi kazal junaštvo in hrabrost naših vrljih sinov, ki so po vseh bojiščih prelivali kri za vero, dom in cesarja. Šaloigra „Bob iz Kranja“ igrala se je prav vrolo, temu se je treba tem bolj čuditi, ker najdemo med petero igralci tri prav iz kmečkega stanú: Petra Korman, Mico Korman in Lojzo Ladinek, slava vam! Za tem se je pričela prosta zabava s prijateljskimi napitnicami, s petjem in plesom, ki je marsikomu prehitro pretekla, dasiravno je trpela od ranega jutra. (Konec prih.)

Iz Smartna na Paki. (Pogreb. Odgovor.) Žalostno so se glasili Pački zvonovi v jutru 5. svečana t. l., tužno je donela pesem: „Blagor mu, ki se spočije, v črni prsti v Bogu spi! lepše solnce njemu sije, lepša zarja rumeni;“ ko smo truplo vlč. g. župnika Jerneja Cocej-a materi zemlji izročili. Oni so po dolgi bolezn,

v kateri se jim je po izreku zdravnikov, kakor so preč. g. dekan v svojem govoru omenili, večkrat žolč razlil. K pogrebu se je bilo zbralo 22 č. g. duhovnikov in brezštevila množica ljudstva, da se je v cerkvi kar trlo. Bili so rajni gospod Jernej mili, tihi; dobrega in prijaznega srca. Žalibog, da jih niso vsi spoznali. Ko so še na mrtvaškem odru ležali, je marsikateri župljanov rekel: Škoda tako dobrega gospoda; vedno so bili tako dobri in prijazni; za vsakega so imeli vselej in povsod prijazno in šaljivo besedo. Naj počivajo v miru! — Neki gospod dopisnik v „Gospodarstveni prilogi“ k 7. števu „Slov. Gosp.“ toži, kako mu je „šulve-reinler“ s tožbami nagajal in v sobo branil, do katere nobene pravice imel ni. Ali pa je do sobe pravice imel ali ne, to povesta gosposkina odloka dne 13. dec. 1885 št. 375 in 10. avgusta 1886 št. 218. V sobo je branil (in ubranil), ker je nekdo na steno različne karikature kracal. „Neke reve“ (ki pa še niso nikjer beračile) so se napravi drevesnice ustavljal. To je res, ali ne da bi jih bil „kitasti človek podhujskal“, ampak zato, 1) ker tudi reva sme in mora svojo pravico braniti, ne pa jo v nemar pustiti; 2) ker je Šmartinska občina že lani drevesnico naredila, za kar so g. baron Warsberg veliki kos zemlje brezplačno dali. Dveh drevesnic pa treba ni, saj ima že vsaki količkaj dobri gospodar pri svoji hiši mali prostor, kjer si drevesni zarod odgojuje. Pačane pa še le zdaj k sadjereji buditi ni treba, ker so že zdavnaj vneti. To priča lepo število starih in mladih sadnih dreves. Komur so Pačke razmere prejšnjih let in lanskega leta znane, ni treba mu več besedi.

Iz Slov. goric. (Bauernverein — kriv prerok.) Pretečene dni hodil je tukaj po srenjah tajnik „bauernvereina“, od hiše do hiše govedo zapisavat. Pri tem pa je rad stisnil odhajajoč kmetom neko nemški in slovenski tiskano pismo. V istem dotično društvo graja naše slov. poslance. Najprvo naznanja pismo, da je „bauernverein“ dne 28. novembra 1886 v Skarnicah, v okraju brežkem, zboroval na poklic tamošnjih zaupnih mož (!) in da se je k temu zborovanju sešlo 150 (?) posestnikov. Nadalje se bere, da je govornik g. F. Vračko iz Ljutomera (?) v 1¹/₂ uro trajajočem govoru razpravljal položaj kmečkega stanú, in potem se je o glasovanju soli od zbranih kmetov enoglasno sklenilo postopanje spodnještajarskih poslancev ostro grajati. Zaupni mož F. Dernjač proslavljal je potem velike zasluge (!) poslanca Schönererja, kot pravega kmečkega prijatelja. Menda je mislil ta govornik, da je zato Schönerer prijatelj kmetom, ker bi rad nje in sploh vse Slovence pozobal. To pa se mu menda ne bode posrečilo, čeravno dočaka Metuzalemovo starost; kajti mi Slovenci smo za njegov goltanec pre-

debeli na številu. Na to sledi v pismu resolucija. V resoluciji pravijo ti možaki, da so „spodnještajarski posestniki globoko užaljeni, da sta poslanca gg. dr. Gregorec in baron Gödel v seji visokega državnega zbora dne 28. oktobra 1886 glasovala proti znižanju solne cene, in da je poslanec g. M. Vošnjak pri tem glasovanju iz zbornice pobegnil.“ Zategadelj smatrajo „bauernvereinovci“ postopanje gori imenovanih gospodov za zaslepljeno ali kmetom neprijateljsko početje. In zakaj so naši poslanci tako ravnali? To so storili, pa ne samo naši, temveč večina poslancev je tako ravnala, da so namreč nasproti predlogu o znižanju cene soli glasovali; in to gotovo iz pametnih, dobrih razlogov. V svoji resoluciji pravijo nadalje, da na Nemškem stane kilo 2 do 3 kr., med tem, ko pri nas stane kilo 11 kr. Dobro, naj bi se pri nas cena soli znižala, kje pa potem hoče vlada denarja vzeti, kje hoče ta pomanjkljaj nadomestiti, potem bi morala zopet davkoplačevalcem naložiti večja bremena davkov na rame, ko že itak dosedanje komaj nosimo. Čeravno imajo v Nemčiji sol po ceni, zato pa so z davki preobloženi in še mnogo bolj, kakor pri nas. Res bi bilo dobro; da bi se sol ceneje dobila, ker je dandanašnji slabo za denar, ali zadeti bi bili, kakor sem že rekel, kmetje s povišanjem davka. Vlada bi hotela vsekako navadno za sol skupljeno svoto denarja imeti. Tisti tedaj, ki ne plačujejo nobenega davka uživali bi se ve, da dobroto znižane cene soli, kar pa bi ne bilo prav. Ker po zdanji ceni soli pomagajo kmetu tudi ti, ki so sicer davka prosti, vendar davek plačevati. In tako je prav. Eden za vse, vsi za enega. Z znižanjem cene soli bi se tedaj nikakor ne zljajšalo stanje kmetu, temuč še le njegovo davkarsko breme bi se mu obtežilo. Pa kdo bode „bauernvereinovcem“ zameril, saj ne vedó, kaj delajo! Da je to resnica, uči nas to-le. Ko je v pretečenih letih nekokrat „bauernverein“ v Mariboru zboroval, proslavljal se je tajnik v svojem govoru, češ, kako da je zveden in napredovalen kmet. Priporočal je namreč zbranim udom in poslušalcem, naj bi v jeseni krompir sadili. Gotovo še, dragi bralec, nisi v nobeni kmetijski knjigi in ne časniku takega priporočila bral. Zvedeni mož v kmetijstvu g. E. Kramar pa piše v svoji novi kmetijski knjigi „Kmetijsko berilo“ o saditvi krompirja tako-le: Naj se sadi krompir rano ali pozno v spomladi, nikdar se ne sme saditi v mrzlo in vlažno, od solnca še ne pregreto zemljo, ker v taki zemlji krompir ne kali, ampak le gnije“. In tako pišejo in učijo vsi strokovnjaki kmetijstva, se ve, da ti, ki se še niso s pametjo skregali. Bolje bi bilo, da bi bil on (govornik) takrat rekel, naj kmetje na tisto njivo, kjer je bil krompir nasajen, žito, pšenico ali koruzo posejajo, tedaj njim na tisti njivi, tisto leto ne bode krompir

gnjil. To bi mu vsaj verovali. Zdaj pa še naj kdo reče, da „bauernverein“ po svojih zborovanjih in govornikih ne daje dobrega in temeljitega poduka o kmetovanju svojim udom! Goričan.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Delegaciji, avstrijska pa ogerska, ste sem od torika skup v Budi, da dovolite kacic 52 milijonov vojnemu ministru za izredno oboroženje vojaštva. To je veliko denarja in več, kakor se je s kraja govorilo. Po mislih nekaterih diši to že precej po vojski, po naših pa še ni take sile za vojsko. vsaj kar se tiče našega cesarstva. — Može, prej v nemškem klubu, ne vedó, kaj bi sedaj storili. Za nov klub jih je premalo, brez kluba pa so brez vse veljave — kdo jim pomore iz te zadrege? — Poslanec za Graško mesto, dr. Derschatta, bi rad postal poslanec za Celje. Zato je hotel odložiti svoje dosedanje poslanstvo ter bi se bil Celjanom ponudil, toda dr. Foregger mu je vse skazil, ker bode, kakor je v nedeljo rekel, še naprej Celjane, če ga bodo namreč volili — smešil. — Na Koroškem je veliko navskrižje pri krajnih imenih. Ker so iz večine nemčurji za župane, pači se po njih staro slov. imé v časih dotlej, da ga izpozna še človek le s težavo. — Volitev poslanca za Velikovsko volilno skupino vrši se v ponedeljek, dne 14. marcija, slovenski volilni možje ne bodo šli volit. Uzroka za to imajo sicer dovolj, toda mi se bojimo, da se bodo možje, ki so jim to nasvetovali, vse eno še kedaj tega kesali. — Pri c. kr. okr. sodnji v Vipavi na Kranjskem je bil c. kr. okr. glavar v Postojini, g. vitez Schwarz obsojen zavoljo razžaljenja časti. Ta obsodba še doslej nima — vrstnice. — V Ljubljani si stavi društvo kat. rokodelcev lepo hišo. Do jeseni bode gotova. Na Grmu, kjer je dež. sadjarska šola, bode za učitelje v mesecu avgustu poseben poduk v sadje in vinoreji. — Po Primorju se govori in piše pri c. kr. gosposkah le nemški ali laški, slov. ljudstvo pa plačuje in — mrmrá, se vé, da to le na tihem. — V nedeljo bode v Gorici „velika beseda“ za spomenik prof. Erjavca. Ako sodimo po pripravah za-njo, bode „beseda“ v resnici velika in lep spominek za to, kako časti slov. ljudstvo svoje može. — Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda v Trstu je dobila svojo prvo pokroviteljico v gospej Ivani Kalister. Dala ji je namreč 100 glđ. Pust so v Trstu na pepelnico slovesno pokopali, več sto kočij je bilo v sprevodu in v celem kacic 15000. Da se jim le hoče! — Minister Tisza je sedaj vendar-le že staknil moža, ki ga je volja zasesti stol ministra za finance, Aleks. Weckerle mu je ime in če ga sodimo po imenu, je menda bolj prav, če ga